

Vršovice 2.5.2010

Pozdrav: Milé děti, milé sestry a milí bratři, vítám vás všechny při našich společných bohoslužbách v neděli nazvané Cantate – zpívej a zdravím vás apoštolským pozdravem: Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.

Amen.

Píseň: 161 sl.1

Introit: Zpívej Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci. Zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost. Ž 98,1a.2b

Píseň: 221 Když ráno slunce vzhází

Modlitba: Pane Bože, pozval sis nás v den, který je oddělený pro Tebe. Voláš na nás, abychom všeho nechali a přišli k Tobě. Abychom Tě společně chválili, společně se potěšili u Tvého Slova, abychom nacházeli jeden druhého i sami sebe před Tvou tváří.

Děkujeme Ti za to. Děkujeme, že s námi máš trpělivost, že za námi přicházíš a voláš nás, i když my se různě touláme. Děkujeme, že nás učíš navzájem se poznávat, že nám ukazuješ jednoho druhému a říkáš – to je tvůj bližní. Děkujeme, že jsi za námi přišel v Ježíši z Nazareta, abychom poznali Tebe. Tebe, který nám nabízíš nový život, život s se vzájemnou láskou a úctou, život s milosrdenstvím a odpuštěním, život s vděčností a sdílením. Děkujeme, že nás učíš takový život žít.

Prosíme Tě, uč nás to i dnes. Prosíme, uč to celý svůj lid, po celém světě, aby Tvé království všude pronikalo do našich hádek, do násilí, do vzájemného neporozumění. Amen.

Čtení: Joz 6,1-5

Píseň: S274 Apoštolská

Text: Joz 6,6-9.20

Haleluja. Hospodinova pravice se vyvýšila, Hospodinova pravice koná mocné činy! Haleluja. Ž 118,16

Milé děti, dnes si budeme povídat o velikém městě. Víme o něm, že mělo mohutné hradby, že se o něm vyprávěly příběhy, o tom, jak tyto hradby nikdo nepřekonal. Bylo to slavné město a jmenovalo se Jericho.

My o něm ale víme ještě něco - to, co nám o něm vypráví biblický příběh. Město Jericho stálo na cestě do zaslíbené země. Do země, kterou Pán Bůh zaslíbil lidem, kteří mu uvěřili a poslouchali ho. V té zaslíbené zemi to bude hezké, říkali si všichni a těšili se tam. Těšili se, že silnější nebude ubližovat slabšímu, že si budou lidé pomáhat, nebudou si závidět. Když někdo zůstane sám, tak se vždycky objeví někdo, kdo mu pomůže, kdo ho povzbudí. Na co se ještě mohli těšit? Že si děti budou moct hrát, že se budou moct těšit domů. Bylo mnoho věcí, na které se mohli lidé těšit do zaslíbené země. A ta hlavní věc byla zvláštní - těšili se na to, že za všechno, co dostanou budou moci každý den poděkovat Hospodinu.

A tak stáli na hranicích zaslíbené země, těšili se, představovali si, jaké by to mohlo být - a před sebou měli to veliké město Jericho s jeho hradbami a báli se jít dál, protože Jericho vzbuzovalo hrůzu a otázky. Není to naopak, není to právě toto město, které vládne v zaslíbené zemi, nejsou to tyto veliké hradby, které budou určovat celý život? Mají jít dál? Mají to zkusit? Pomůže jim Pán Bůh?

Píseň: S234 Oheň plál

Přečtu vám kousek knížky o malém klukovi, který bydlel v domě jako je ten, ve kterém máme modlitebnu. Měl tatínka a maminku, měl v domě kamarádka, se kterou si hrál a také mnoho lidí, které potkával. Řekli bychom - je to takový obyčejný dům a v něm obyčejné události, jak je známe. Ani bychom neřekli, že by příběh z toho domu, příběh malého kluka patřil do vyprávění o hradbách Jericha. A přece vám jeden příběh budu vyprávět.

»Ráno k nám chodívá listonoš, ale my ho téměř nikdy nevidíme, protože máme v přízemí schránky pro celý dům.

Nikdo mu nechodí naproti, jen jistá paní Krušinová z třetího patra dlouho před jeho příchodem stojí v průjezdu a vyhlíží poštu.

Náš listonoš energicky říká:

„Nic není... Nic, nic...“

A ta paní Krušinová jde pomalu do třetího patra. Je útlouká, zvláště světle bělovlasá a dívá se plaše, jako by se omlouvala, že do toho třetího patra chodí. Život s ní zachází tvrdě - měla syna, inženýra chemie, a ten se nikdy nevrátil z Mauthausenu. To byl děti koncentrační tábor, místo, kde za války fašisté zabíjeli lidi.

Když se rok po skončení války mladý Krušina neobjevil, všichni jsme jí radili:

„Ohlase soudu, že váš syn nežije, budete pobírat penzi.“

A ona se na nás podívala svýma plachýma očima.

„To nejde,“ řekla, „tohle já neudělám...“

Zdá se, že té smrti nikdy neuvěřila a podnes doufá, že Josef Krušina, inženýr chemie, žije někde, kde jsou poštovní známky, že však ještě nemohl zasednout ke stolu. Chudák Krušina!

Děti z našeho domu mají paní Krušinovou moc rády - bez důvodů, jak to u dětí bývá. Ani se tak Krušinová o dětskou přízeň příliš neuchází. Někdy s dětmi mluví v mlékrně a většinou řekne něco docela obyčejného, jako

„Tebe jsem dnes ráno, Boženo, slyšela zpívat...“

Ráno čekají děti na Krušinovou v průjezdu, a když listonoš odejde, ptají se jí:

„Nebylo nic?“

„Nebylo,“ říká Krušinová, „nic nebylo, děti.“

A všem bylo smutno, jako by skutečně ten dopis mohl odněkud přijít.«

A mě je také smutno. Znovu vidím lidskou bolest, které způsobuje zloba lidí. Těch, kteří zabili pana Krušinu, inženýra chemie a mnohé další. A myslím na Boží lid, který stojí před mocným městem, před Jerichem s nepřemožitelnými hradbami a přemýšlí, jestli je skutečně možné je překonat, zastavit vládu všeho zlého v lidských životech.

Píseň: S387 Přímluvný zpěv

Jak ono to dopadne? Jak to dopadne s Božím lidem a městem Jerichem s jeho hradbami, jak to dopadne s paní Krušinovou z našeho příběhu.

Příběh o Jerichu známe, četli jsme jeho část dnes z Bible. Takže jak to dopadlo? Lidé poslechli Hospodina a jakkoliv to vypadalo zvláštně, vydali se na cestu kolem hradeb. Šli tak první den, druhý, třetí, šest dnů takto potichu všichni jednou obešli hradby. Jen kněží troubili na polnice. Ale ten sedmý den, to kněží zatroubili a všichni volali, křičeli a zpívali a už viděli padat hradby a tak křičeli ještě víc, křičeli radostí, že ani to mocné město se svými hradbami neodolalo Pánu Bohu. Křičeli a zpívali a děkovali, že v zaslíbené zemi budou skutečně moci žít tak, jak o tom snili. Silnější nebude ubližovat slabšímu, že lidé si budou pomáhat, nebudou si závidět. Když někdo zůstane sám, tak se vždycky objeví někdo,

kdo mu pomůže, kdo ho povzbudí. Že si děti budou moct hrát, že se budou moct těšit domů. Za všechno, co dostanou budou moci každý den poděkovat Hospodinu. Protože s nimi bude Pán Bůh a bude jim pomáhat.

To je krása, ale co s paní Krušinovou, zbořil někdo ty hradby jejího smutku?

»Jednoho dne přišel človíček a řekl:

„Tatí, my máme tajemství, ale opravdické. A nikdo se to nesmí dozvědět, ani ty.“

„Stejně mi to prozradíš,“ potřásl jsem hlavou. „Copak ty dovedeš udržet tajemství?“

„To se neboj,“ praví, „to já ti neřeknu. My totiž chceme s Boženou napsat dopis, a to je tajné. Ten dopis je pro paní Krušinovou, jenže to nesmí nikdo vědět. Ani ty...“

Tak se tajemství prozradilo.

A když už je vím já, přečtu ten dopis i vám:

„Milá paní Krušinová! Vy čekáte na psaní, a tak vám je píšeme. Abyste nějaké dostala. Božena vám nakreslila vrbu.

Odepište nám. To dole je slepice jak zobe. A to zelené je listonoš, jak leží v trávě. S úctou děti.“

To je tedy ten dopis.

Poslali jsme to a listonoš se včera divil, proč Krušinová již pro poštu nechodí.“

Mám rád ty příběhy - o pádu hradeb města Jericha i ten o paní Krušinové. Příběhy o tom, že i my ty hradby můžeme pomoci bořit. Pán Bůh nám v tom pomůže. Amen.

Píseň:

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému. V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu. Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí. Sdílejte se s bratřími v jejich nouzi, ochotně poskytněte pohostinství. Svolávejte dobro na ty, kteří vás pronásledují, dobro a ne zlo. Radujte se s radujícími, plačte s plačícími. Mějte porozumění jeden pro druhého.

Požehnání: Ať vám milost dělá život krásným a bohatým před Boží tváří,
láska ať vás provází a hřeje
a ať vás brání před chladem a mrazem lidské zloby
a Boží pravda ať vám svítí na cestu, když se moci chopí tma. Amen.

Píseň: 489 Tvé požehnání